

وندهای واژه‌ساز و تفاوت‌های ساختی - نحوی ضمائر منفی و مبهم در زبان‌های روسی و فارسی

امیر حسینی*

استادیار گروه زبان روسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

پذیرش: ۸۹/۸/۲۵

دریافت: ۸۹/۴/۲۶

چکیده

ضمائر منفی و مبهم به لحاظ ویژگی‌های ساخت‌واژی، معنایی و کاربرد آن‌ها در ساختارهای نحوی روسی و فارسی را می‌توان به نوبه خود یک تفاوت زبانی به شمار آورد. همواره یکی از مشکلات زبانی برای فراگیران زبان روسی و مترجمین آن، درک و کاربرد این ضمائر در کلام می‌باشد. فراگیران زبان روسی عموماً حتی پس از پایان تحصیلات دانشگاهی، در استفاده یا ترجمه ساختارهای نحوی با ضمائر مذکور دچار نوعی سردرگمی هستند. این مقاله سعی دارد با بررسی ضمائر «منفی» و «مبهم» در زبان‌های روسی و فارسی و نشان‌دادن تفاوت‌های ساختاری آن‌ها در قالب مواد و وقایع زبانی و ساختارهای نحوی، علت این مشکل را بیابد و با توضیح تفاوت‌های معنایی-کاربردی، برای رفع آن تلاش نماید. با مطالعه منابع دستور زبان فارسی مشخص شد گاه دست‌نویسان فارسی در درک و توضیح ضمائر منفی و مبهم، عملکرد ضعیفی داشته‌اند. لازم به ذکر است که ایشان در دسته‌بندی معنایی و گرامری ضمائر هرگز اسمی از ضمائر منفی به عنوان گروه مستقلی از ضمائر به میان نیاورده‌اند که این خود یکی از دلایل عدم درک آن‌ها توسط فراگیران زبان روسی است. فراوانی وندهای واژه‌ساز ضمائر مبهم در زبان روسی که موجب محدودیت معنایی و کاربردی آن‌ها در زنجیره گفتار می‌شود، در مقایسه با عناصر بسیار اندک همگون آن‌ها در زبان فارسی و برخی تفاوت‌ها در ساختارهای نحوی جملات منفی در زبان‌های مورد مطالعه را می‌توان از مهم‌ترین دلایل مشکلات درک و کاربرد این ضمائر در زبان روسی دانست. نگارنده این مقاله سعی دارد با اشاره به شباهت‌ها و تفاوت‌های این مقوله دستوری در زبان‌های مورد مطالعه، در جهت رفع مشکلات آموزشی و کاربرد صحیح آن‌ها تلاش کند.

واژه‌های کلیدی: وند، ضمائر مبهم، ضمائر منفی، ویژگی معنایی، ساخت نحوی.

۱. مقدمه

واژه‌های هر زبان، براساس معیارهایی چون معنای لغوی، ویژگی‌های صرفی، نحوی و ساختاری آن‌ها، به اقسام مختلف کلام دسته‌بندی می‌شوند. ضمائر به عنوان بخشی از کلام، دسته‌ای از این واژگان را، با ویژگی‌های دستوری مخصوص به خود، تشکیل می‌دهند. ضمائر، واژه‌هایی هستند که در زبان‌های روسی و فارسی در گروه اسمی بررسی می‌شوند. دستورنویسان روسی ضمائر را قسم مستقلی از کلام می‌دانند. برخی دستورنویسان فارسی ضمائر را اسم می‌دانند و دسته‌ای دیگر آن‌ها را قسم مستقلی از کلام می‌دانند که جانشین اسم می‌شوند. در تعیین انواع ضمیر در زبان فارسی نظریات متفاوتی وجود دارد. آموزش ضمائر منفی و مبهم در ایران به فراگیران زبان روسی به دلیل ظرافت‌های معنایی که محصول ساخت‌واژی است و همچنین کاربرد آن‌ها در ساختارهای نحوی مخصوص به خود زبان روسی و ویژگی صرفی آن‌ها، از مقولات مشکل دستوری به‌شمار می‌رود. ضمائر مبهم یکی از انواع ضمائر هستند که در هر دو زبان شناخته شده‌اند. این ضمائر در زبان روسی به کمک وندهایی معین ساخته می‌شوند که هریک دارای معنای مشخصی است؛ در صورتی‌که در زبان فارسی برای بیان معانی مختلف ابهام، تنها از یک ساختار مشخص استفاده می‌شود. دسته دیگری از ضمائر در زبان روسی به ضمائر منفی معروف‌اند. دستورنویسان فارسی به وجود ضمائر منفی در زبان فارسی توجهی ندارند و از آن‌ها به عنوان گروه مستقلی از ضمائر نام نمی‌برند. ایشان در توزیع ضمائر در گروه‌های مختلف، ضمائر منفی را به گروه ضمائر مشترک، مبهم و ... منسوب می‌کنند. در صورتی‌که آن‌ها را باید دسته‌ای از گروه ضمائر دانست که ویژگی‌های گرامری مخصوص به خود دارند. این ضمائر در زبان فارسی با افزودن واژه «هیچ» به برخی اسامی و ضمائر ساخته می‌شوند. واژه‌هایی از قبیل «هیچ‌کدام»، «هیچ‌وقت»، «هیچ‌جا»، «هیچ‌کس» و... در زبان روسی به عنوان ضمائر منفی شناخته شده‌اند، در صورتی‌که در دسته‌بندی انواع ضمیر در زبان فارسی، با وجود ویژگی‌های واژه‌سازی و صرفی و نحوی مخصوص به خود، جایی برای این ضمائر دیده نشده است. ضمائر منفی و مبهم در زبان‌های روسی و فارسی در نقش‌های مختلف نحوی در جملات به کار می‌روند. در ادامه، برای رفع مشکلات آموزشی و درک و کاربرد صحیح ضمائر مذکور، به بررسی ضمائر در زبان‌های روسی و فارسی می‌پردازیم.

۲. ضمایر و اقسام آن در زبان‌های روسی و فارسی

زبان‌شناسان روسی، ضمایر را به عنوان یکی از اقسام مستقل کلام می‌دانند و در تعریف آن می‌نویسند: «ضمایر کلماتی هستند که به اشیاء، ویژگی‌ها و شمار آن‌ها اشاره می‌کنند، اما آن‌ها را نمی‌نامند» (لکانت، ۲۰۰۲: ۲۴۷)، «ضمایر کلماتی هستند که به اشیاء، ویژگی‌ها، شمار و یا ظرف اشاره دارند، اما آن‌ها را نمی‌نامند» (کاستامارف، ۲۰۰۳: ۴۲۲).

ضمایر در زبان روسی در گروه اسمی بررسی می‌شوند و از نظر معنی و ویژگی‌های دستوری، آن‌ها را به ضمایر اسمی، ضمایر صفتی، ضمایر قیدی و ضمایر عددی دسته‌بندی می‌کنند. فراوانی ضمایر در زبان روسی در مقایسه با دیگر اقسام کلام بسیار کم است. تعداد آن‌ها به هفتادواژه می‌رسد و به همین دلیل بسیار پربسامدند. طبق فرهنگ بسامدی زاسورینا که در آن یک میلیون و پنجاه و شش هزار و سیصد و هشتاد و دو واژه مورد مطالعه قرار گرفته است، بسامد این گروه از واژگان زبان روسی، پس از اسامی و افعال با ۱۳/۲۹ درصد، جایگاه سوم را در میان اقسام کلام به خود اختصاص داده است (چپاسووا، ۲۰۰۷: ۹-۱۱).

برخی دستورنویسان زبان فارسی (خیامپور، فرشیدورد و...)، ضمایر را قسم مستقلی از کلام که دارای ویژگی‌های دستوری و معنایی مخصوص به خود هستند، نمی‌دانند، بلکه این گروه از واژگان را اسم می‌نامند. دکتر خسرو فرشیدورد در تعریف ضمیر می‌نویسد:

«ضمیر اسمی است که جانشین اسم دیگر شود و تصریف گردد ... تفاوت اساسی ضمیر با اسم ظاهر در این است که اسم ظاهر صرف نمی‌شود و فقط سوم شخص است، اما ضمیر صرف می‌شود و اول شخص و دوم شخص و سوم شخص دارد» (فرشیدورد، ۱۳۸۲: ۲۴۴-۲۵۰).

وی ضمایر را در زبان فارسی به ضمایر شخصی، مشترک و احترامی دسته‌بندی می‌کند. گروهی دیگر، (دکتر خانلری، دکتر قریب، دکتر مشکوه‌الدینی و...)، ضمایر را قسم مستقلی از کلام می‌دانند. مشکوه‌الدینی درباره‌ی ضمیر در زبان فارسی می‌نویسد: «عنصر ضمیر در جایگاه گروه اسمی در یک جمله یا جمله‌های پیاپی به جای اسم ظاهر می‌شود.» وی ضمایر در زبان فارسی را بر حسب صورت، ویژگی‌های صرفی، نحوی و معنایی به شش گروه ضمیر شخصی منفصل، ضمیر شخصی متصل، ضمیر مشترک (انعکاسی، تأکیدی، متقابل)، ضمیر اشاره، ضمیر پرسشی و ضمیر نامشخص دسته‌بندی می‌کند (مشکوه‌الدینی، ۱۳۸۷: ۱۵۵-۱۵۶). طبق

تعریف حسن انوری «ضمیر کلمه‌ای است که معمولاً به جای اسم می‌نشیند و نقش‌های مختلف می‌پذیرد. ضمائر به اعتبار جانشینی اسم و پاره‌ای جهات دیگر با هم مشترکند اما از هر جهت همسان نیستند.» وی ضمائر در زبان فارسی را به ضمیر شخصی، ضمیر مشترک، ضمیر اشاره، ضمیر پرسشی، ضمیر تعجبی و ضمیر مبهم دسته‌بندی می‌کند (انوری و احمدی، ۱۳۷۸: ۱۸۵-۱۸۶).

۳. ویژگی‌های لغوی ضمائر

ضمائر در زبان روسی و فارسی در گروه اسمی بررسی می‌شوند و به دلیل ویژگی‌هایی چون میزان فراشمولی گسترده^۱، بیان نسبیّت^۲ یا معنای اشاره‌ای^۳ و محدودیت معنایی^۴ از دیگر اقسام کلام متمایز می‌شوند (چپاسووا، ۲۰۰۷: ۹-۱۱).

دامنه فراگیری معنایی یا فراشمولی معنایی هر ضمیر، همان گستره یا محدوده‌ای است که در آن تعداد افراد، اشیاء یا وقایع، با آن ضمیر نشان داده می‌شوند؛ مثلاً «кто» (چه کسی) ضمیری است که در مورد تمامی اسامی جاندار (انسان و حیوانات) به کار می‌رود، در حالی که «что» (چه چیزی) ضمیری است که فراگیری معنایی آن، همان گستره‌ای است که تمامی اشیاء و اسامی بی جان را شامل می‌شود. میزان فراشمولی ضمیر «он» (او) در مقایسه با دو ضمیر پیشین به مراتب بیشتر است، زیرا، این ضمیر هم به جای اسامی جاندار و هم به جای اسامی بی‌جان به کار می‌رود. دایره شمول ضمیر «я» (من) بسیار محدود است، زیرا فقط به گوینده یا نویسنده پیام اطلاق می‌شود. همچنین ضمیر «мой» (مال من) دایره شمول محدودی در مقایسه با ضمیر «свой» (مال خود) دارد. همان‌طور که مشخص است، گستردگی معنایی مخصوص ضمائر است و اقسام مستقل دیگر کلام، فاقد این گستردگی فراشمولی معنایی هستند.

شاید بتوان ویژگی نسبیّت یا اشاره‌ای را، در یک نگاه، فقط به ضمائر اشاره نسبت داد، اما باید گفت که ضمائر، نسبت اشیاء و جانداران، ویژگی و مقدار آن‌ها با اشیاء و جانداران، ویژگی‌ها و مقادیر دیگر را نشان می‌دهند؛ مثلاً ضمیر «я» (من) در فرایند گفتار، به شخص

1. высокая степень обобщённости значения
2. относительность
3. указательность значения
4. конкретность значения

گوینده اشاره دارد و این ضمیر در صورتی که ضمیر مخاطب دوم شخص «ВЫ, ТЫ» (تو، شما) وجود داشته باشد، در این فرایند به کار می‌رود و متقابلاً ضمیر «ТЫ» (تو) زمانی در فرایند گفتار معنی پیدا می‌کند که ضمیر Я (من) در این فرایند وجود داشته باشد همچنین ضمیر «ОН» (او)، موضوع گفتار، زمانی در فرایند گفتار جایگاهی دارد که ضمائر «МЫ, Я» (من، ما) و «ВЫ, ТЫ» (تو، شما) وجود داشته باشند و یا ضمیر «СТОЛЬКО» (همان قدر) در صورتی در فرایند گفتار به کار می‌رود که در این فرایند، قبلاً از مقداری معین اسم برده شده باشد. بنابراین باید گفت که ضمائر، اساساً مفهوم شئیت (جاندار و بی‌جان)، ویژگی و یا مقدار را نشان می‌دهند و آن‌ها را در مقایسه با اشیاء، ویژگی‌ها یا مقادیر دیگر بیان می‌کنند که این، همان ویژگی نسبیت یا ویژگی اشاره‌ای ضمائر است.

کاربرد ضمائر در فرایند کلام، دچار نوعی وابستگی است که محدودیت معنایی^۱ نامیده می‌شود و این بدان معنا است که ضمائر، عموماً در ارتباط با یک اسم یا قضیه‌ای معین که در فرایند کلام از آن نام برده شده است، به کار می‌روند یا جایگزین آن می‌شوند؛ بنابراین، آن‌ها واژه‌هایی هستند که مفهومشان زمانی درک می‌شود که به اسم یا قضیه‌ای معین منسوب می‌شوند که در فرایند گفتار نامیده شده است. ضمائر، عموماً خارج از متن مفهوم معینی ندارند. زبان‌شناسان روس، به طور کلی ضمائر را بر حسب معنا و نقش آن‌ها به سه دسته معنایی تقسیم می‌کنند:

الف) ضمائر اشاره‌ای^۲: بدان معنی است که ضمائر در فرایند گفتار به شرکت‌کنندگان در این فرایند و نیز شرایط آن اشاره دارند. این عملکرد را می‌توان در اول شخص و دوم شخص مفرد و جمع ضمائر شخصی و ضمائر ملکی و همچنین در ضمائر اشاره مشاهده کرد. در ضمائر اول شخص Я (من)، МЫ (ما) و МОЙ (مال من) رابطه گوینده فعال و در ضمائر دوم شخص ТЫ (تو) و ВЫ (شما)، ТВОЙ (مال تو) و ВАШ (مال شما) رابطه شنونده غیرفعال در فرایند گفتار، با موضوع گفتار، مشخص می‌شود؛ در صورتی که ضمائر اشاره، حالت اشاره‌ای گوینده به موضوع گفتار را نشان می‌دهند. ضمیر ЭТОТ (این) نشان می‌دهد که موضوع گفتار، نزدیک به محل گفتار است و ضمیر ТОТ (آن) نشان‌دهنده آن است که موضوع گفتار دور از محل قرار داشتن گوینده است (زالینیاک، ۱۹۹۰: ۲۹۴-۲۹۵).

1. конкретность значения
2. дейкисические местоимения

ب) نقش نسبیّت^۱ به موضوعی اشاره می‌کند که از آن سخن به میان آمده است. به جمله زیر توجه کنید:

И женщины глядят из-под руки. Вы поняли куда они глядят?

زن‌ها هم از لای دست‌هایشان نگاه می‌کنند. شما فهمیدید آن‌ها به کجا نگاه می‌کنند؟

در جمله بالا، ضمیر *они* و اسم *женщина* هر دو به یک موضوع اشاره می‌کنند و به همین دلیل رابطه بین آن‌ها را رابطه نسبی می‌نامند. این رابطه را سوم شخص مفرد و جمع ضمایر شخصی، ضمیر انعکاسی *себя* (خود را)، برخی ضمایر معین^۲ مانند «*КТО*»، «*СВОЙ*»، «*КОТОРЫЙ*» و همچنین ضمایر پرسشی «*ЧТО*»، «*КТО*» و... نشان می‌دهند:

Разве я похож на юного музыканта, которого сегодня будут слушать?

واقعاً من شبیه موزیسین جوانی هستم که امروز برنامه اجرا خواهد کرد؟

پ) گروهی از ضمایر ویژگی اقماری^۳ موضوع گفتار را نشان می‌دهند. این گروه را ضمایر منفی، ضمایر مبهم و برخی ضمایر پرسشی و معین تشکیل می‌دهند:

Никто не знает об этом.

هیچکس از این موضوع خبر ندارد.

Тут без тебя приходил некто Иванов.

وقتی تو نبود یکی به اسم ایوان به اینجا آمده بود.

Ты можешь брать любую книгу.

تو هر کتابی که دوست داری بردار

Сколько человек в вашей группе?

چند نفر در گروه شما هستند؟

با توجه به معنای ضمیر «*НИКТО*» (هیچکس)، ضمیر مبهم «*НЕКТО*» (یک شخصی) و ضمیر معین «*ЛЮБОЙ*» (هر)، در جملات منفی بالا مفهوم تعداد یا شمار درک می‌شود، هرچند که در معنی لغوی آن‌ها، مستقیماً معنی مقدار مشاهده نمی‌شود.

از ضمیر معین «*هر*» در «*ЛЮБОЙ*»، ضمیر مبهم «یک شخصی» در «*НЕКТО*» و ضمیر منفی «هیچکس» در «*ИКТО*» با توجه به معنای جملات بالا مفهوم تعداد یا شمار درک می‌شود، هرچند که در معنی لغوی آن‌ها، مستقیماً معنای مقدار به چشم نمی‌خورد. چنانچه ضمایر فوق را با

1. анафорические местоимения
2. определительные местоимения
3. кванторные местоимения

ضمایر «свой» (مال خود)، «себя» (خود را) یا «который» (که) مقایسه کنیم، متوجه می‌شویم که معنای ضمایر دسته آخر، فاقد مفهوم مقدار است. به همین دلیل آن‌ها را نمی‌توان در گروهی به شمار آورد که ویژگی اقماری دارند. به این ترتیب، ضمایر НИКТО (هیچ‌کس)، НЕКТО (یک کسی)، ЛЮБОЙ (هریک) و СКОЛЬКО (چندتا) ویژگی اقماری گروهی از اشیاء همگون را نشان می‌دهند که گاهی اطلاعاتی راجع به آن از شنونده می‌خواهد، مانند ضمیر СКОЛЬКО؟ (چندتا). در برخی موارد کلاً مقدار برای گوینده و شنونده نامشخص و مبهم است، مانند ضمیر НЕСКОЛЬКО (چند تایی، تعدادی)، زمانی هم معنای فراگیر دارد مانند ЛЮБОЙ و در پاره‌ای از موارد مانند ضمیر НИКТО، هیچ‌یک از افراد مجموعه موردنظر آن ویژگی را ندارند.

۴. ویژگی‌های گرامری ضمایر روسی

ضمایر در زبان روسی را می‌توان به دو گروه ضمایر اسمی (Я, ТЫ, ОН, КТО, ЧТО, ИКТО, НИЧТО، ... КТО-ТО، ЧТО-ТО، ... و صفتی (КАКОЙ، ЧЕЙ، КОТОРЫЙ ...) دسته‌بندی کرد. ضمایر اسمی نیز از لحاظ معنایی به ضمایر اسمی جاندار (ОДУШ) مانند КТО-ТО، КТО، ... И НЕКТО و ... و ضمایر اسمی بی‌جان (НЕОДУШ) مانند НИЧТО، ЧТО، ЧТО-НИБУДЬ و ... دسته‌بندی می‌شوند. ضمایر صفتی نیز به نوبه خود به ضمایر کیفی مانند КАКОЙ، ТАКОЙ و ...؛ ضمایر مقدار مانند СКОЛЬКО، СТОЛЬКО و ...؛ ترتیبی مانند КОТОРЫЙ و ... و ملکی مانند МОЙ، ЧЕЙ و ... تقسیم می‌شوند.

واژه‌های ضمیری در زبان روسی نیز دسته‌ای از واژه‌های مستقل‌اند که با توجه به معنای لغویشان جزو گروه ضمایر به شمار می‌روند. ضمایر قیدی را با توجه به معنایشان می‌توان به ضمایر مکانی (ОТТУДА И КУДА-ТО)؛ زمانی (ТОГДА، КОГДА-НИБУДЬ)؛ کیفی (КАК-ТАК، ТО)؛ سببی (ПОЧЕМУ-ТО)؛ هدفی (НИЗАЧЕМ)، دسته‌بندی کرد. این ضمایر مانند قیدها در نقش ظرف (ОБСТОЯТЕЛЬСТВО) به کار می‌روند و ویژگی‌های دستوری اسامی و صفات یعنی род, число и падеж را ندارند.

ضمایر اسمی به آن دسته از ضمایر گفته می‌شود که به سؤال КТО و ЧТО پاسخ می‌دهند و ضمن اشاره به اشیاء، مانند اسامی در جمله عموماً در نقش نهاد یا مفعول به کار می‌روند و شامل ضمایر شخصی، انعکاسی، پرسشی و منفی هستند (کاساتکین، ۲۰۰۱: ۵۷۲-۵۷۳). ویژگی‌های دستوری این ضمایر با اسامی تفاوت‌های بسیاری دارند. جنس گرامری ضمایر شخصی در

ترکیب با واژه‌های دیگر در جمله مشخص می‌شود. در جملات:

۱. Я читал (من خواندم)

۲. Я читала (من خواندم)

ضمیر اول شخص در جمله اول با توجه به فرم مؤنث گذشته فعل، به جنس مؤنث اطلاق می‌شود، اما در جمله دوم نشان‌دهنده جنس مذکر است. هنگام صرف این ضمایر معمولاً ابدال انجام می‌شود؛ مثلاً، ضمیر اول شخص مفرد Я در حالت نهادی، در نقش مفعولی به меня تبدیل می‌شود. ضمایر شخصی در ترکیب با صفات، همیشه قبل از صفات واقع می‌شوند:

او فرد عاقلی است. Он умный человек.

ضمایر صفتی در پاسخ به سوال какой? به کار می‌روند. شکل گرامری آن‌ها با اسم‌هایی که با آن‌ها ترکیب می‌شوند، مطابقت دارد و از نظر لغوی نیز در جمله در نقش وابسته (определение) یا در نقش خبر جمله واقع می‌شوند. این ضمایر، همچنین به سؤال чей? نیز پاسخ می‌دهند که در این صورت ممکن است، از نظر ویژگی‌های گرامری (جنس، شمار و حالت) با اسم خود هماهنگی گرامری نداشته باشند. مقایسه کنید:

۱. ваша книга (کتاب شما)

۲. его книга (کتاب او)

در ترکیب اول هماهنگی بین اسم و ضمیر ملکی وجود ندارد، اما در ترکیب دوم این هماهنگی دیده می‌شود.

تیخانف آ. ان. ضمایر روسی را بر حسب معنا به نه گروه دسته‌بندی کرده است: ضمایر شخصی، ضمایر انعکاسی، ضمایر اشاره، ضمایر ملکی، ضمایر معین، ضمایر پرسشی، ضمایر نسبی، ضمایر منفی و ضمایر مبهم (تیخانف، ۲۰۰۳: ۲۹۵-۲۹۶).

همه ضمایر شخصی و انعکاسی از دسته ضمایر اسمی‌اند. تمامی ضمایر ملکی، اشاره و معین به دسته ضمایر صفتی تعلق دارند و گروه‌های دیگر یعنی ضمایر پرسشی، نسبی، مبهم و منفی به هر سه دسته ضمایر اسمی، صفتی و ضمایر قیدی مربوط‌اند (کاستاماروف، ماکسیم اف، ۲۰۰۳: ۴۲۹).

۵. ضمایر مبهم در زبان‌های روسی و فارسی

ضمایر مبهم در زبان روسی به گروهی از ضمایر گفته می‌شود که ویژگی معنایی آن‌ها

بیانگر شخص یا شیئی است که در مقایسه با اشخاص یا اشیاء هم‌نوع خود مبهم و نامعلوم است یا دقیق و مشخص نیست (چپاسووا، ۲۰۰۷: ۳۶). به مثال زیر توجه کنید:

***Некто** шёл по **какой-то** дороге и нашёл **ничто**. **Некоторую** часть найденного он отдал товарищу, а **кое-что** бросил. Что у него осталось?*

یک کسی در **یک راهی** **یک چیزی** را پیدا کرد. **یک قسمت از چیزی** را که پیدا کرده بود به دوستش داد و **یک چیزی** از آن را دور انداخت. چه مقدار برایش باقی ماند؟

با مطالعه متن بالا، خواننده پیام مبهمی را دریافت می‌کند. این ابهام در پیام، به علت وجود واژه‌هایی چون некто (یک کسی)، какая-то дорога (یک راهی)، ничто (یک چیزی)، некоторую часть (یک قسمتی) و кое-что (یک چیزی) را است. این واژه‌ها همان ضمائر مبهم هستند که در خصوص آن‌ها تیخانف آ. ان. می‌نویسد: ضمائر مبهم به اشخاص، اشیاء، ویژگی‌ها و مقادیر نامشخص اشاره دارند. تمام این ضمائر مشتق‌اند. که یا با افزودن پیشوندهای не و кое و یا با اضافه نمودن پسوندهای -либо، -нибудь یا -то به ضمائر پرسشی ساخته می‌شوند (تیخانف، ۲۰۰۳: ۳۰۳).

ژیلبر لازار، این واژه‌ها را در زبان فارسی مبهمات می‌نامد. وی بر این عقیده است که: زبان فارسی دارای تعداد اندکی از مبهمات بسیط است که با اسم‌هایی مانند «کس»، «چیز»، «جا»، «قدر» و با ضمیرهایی مانند «کدام» ترکیب می‌شوند و گروه‌های گوناگونی از مبهمات مرکب را پدید می‌آورند. مبهمات مرکب با نشانه نکره «ی» و اسم عدد «یک» ساخته شده است (لازار، ۱۳۸۴: ۱۵۲-۱۵۶).

در کتاب دستور زبان دکتر حسن انوری و دکتر گیوی می‌خوانیم کلماتی مانند یکی، کسی، فلان، کمی، قدری، برخی، بعضی، اندکی، یکی دیگر و ... چنانچه تنها و بی‌همراهی اسم می‌آیند و بر کس یا چیز و یا مقدار مبهمی دلالت می‌کنند» ضمائر مبهم‌اند (احمدی و انوری، ۱۳۷۸: ۱۸۸). دکتر مشکوه‌الدینی درباره این ضمائر می‌نویسد، این ضمائر به‌طور نامشخص به شخصی یا چیزی اشاره می‌کنند و «هرگاه مرجع ضمیر از نظر گوینده اهمیت نداشته باشد و او صرفاً به انجام فعل و یا خود فعل نظر داشته باشد، از ضمیر نامشخص استفاده می‌کند» (مشکوه‌الدینی، ۱۳۸۷: ۱۹۸). دکتر خانلری این ضمائر را کلماتی می‌نامد که «جانشین اسم می‌شوند و کسی یا چیزی را به طور نامعین و نامشخص بیان می‌کنند (این ضمائر) مانند اسم ممکن است که در جمله نهاد یا متمم اسم یا مفعول و یا متمم فعل واقع شوند» (پرویز خانلری، ۱۳۸۰: ۲۰۰-۲۰۱).

۶. درجه ابهام در معنای ضمایر مبهم

درجه ابهام در ضمایر مبهم برای گوینده و شنونده یا نویسنده و خواننده پیام همیشه یکسان نیست؛ همچنین، این ضمایر از نظر معنایی، ممکن است در جملات، نه ابهام، بلکه معنای بی‌اهمیتی و بی‌تفاوتی گوینده را نسبت به موضوع مورد بحث نشان دهد. در زبان روسی وندها (پسوندها و پیشوندها) به طور مشخص درجه ابهام در کلام را معین می‌کنند. مثلاً پسوندهای *-либо* و *-нибудь* در ضمایر مبهم مترادفند و تفاوت آن‌ها در سبک یا محیط کاربرد آن است^(۱). ضمایر مبهم در زبان روسی با پسوندهای بالا، معنای بی‌تفاوتی گوینده نسبت به معنای (مفعول یا فاعل) فعل جمله را نشان می‌دهند. به مثال‌های زیر توجه کنید:

۱. *Дайте мне какую-нибудь книгу почитать!*

به من یک کتابی بدهید مطالعه کنم.

۲. *Кто-нибудь из присутствующих хочет задавать вопрос?*

کسی از حضار می‌خواهد سؤال بپرسد؟

۳. *Давай заедем к кому-нибудь, чтобы рассказать о случившемся.*

بیا سر راه پیش یک کسی برویم تا آنچه اتفاق افتاده را برایش تعریف کنیم.

۴. *Удавалась хоть раз кому-нибудь когда-нибудь встретится лицом к лицу со строителем, обувицом, дорожником?*

آیا برای یک کسی یک وقتی پیش آمده که با یک سازنده، کفاش یا راه‌دار روبه‌رو شود؟

ضمایر مبهم *какую-нибудь* (یک) در ترکیب *какую-нибудь книгу* (یک کتابی) در جمله اول، *кто-нибудь* (یک کسی) در جمله دوم و *к кому-нибудь* (پیش یک کسی) در جمله سوم و ضمایر مبهم *кому-нибудь* (برای کسی) و *когда-нибудь* (یک وقتی) نشان‌دهنده آن هستند که برای گوینده، چه کتابی، چه کسی، پیش چه کسی، برای چه کسی و چه وقت مهم نیست.

اما چنانچه ضمیر مبهم با پسوند *-то* به کار برود، مفهوم ضمیر این است که در لحظه گفتار، موضوع برای گوینده مبهم و نامشخص است. به جملات زیر توجه کنید:

Он давно не звонил мне, наверное что-то случилось.

او مدت‌ها است که به من زنگ نزده است، حتماً یک اتفاقی برایش افتاده است.

Вчера о тебе кто-то спрашивал, он сказал, что учился с тобой в университете.

دیروز یک نفر سراغ تو را می‌گرفت. او گفت که با تو در دانشگاه درس می‌خوانده است. ضمایر مبهم *что-то* (یک چیزی) در ترکیب *что-то случилось* (یک اتفاقی افتاده است) و *кто-то* (یک کسی) دلالت بر نامشخص بودن موضوعی دارد که گوینده در رابطه با آن، از ضمیر مبهم استفاده کرده است.

ضمیر مبهم *что-то* گاهی در جملات، در ترکیب با صفات خنثی، ابهام و شک و تردید یا تشبیه در موضوع گفتار را در کلام گوینده نشان می‌دهد.

В другом домике я увидел молодую лису. В движениях её было что-то порывистое, собачье и что-то грациозное, кошачье.

در خانه دیگر من روباه جوانی دیدم که در حرکاتش یک هیجانی مانند سگ و اندامی شبیه گربه به چشم می‌خورد.

Говорят, что я очень похож, но портрет мне не кажется интересным. Что-то есть в нём не моё и нет чего-то моего.

می‌گویند که من خیلی شبیه عکس هستم، اما عکس به نظر من جالب نمی‌آید. یک چیزهایی در آن هست که شبیه من نیست و یک چیزهایی که در من هست در اون دیده نمی‌شود.

ادات *-нибудь* و *-то* در ترکیب ضمایر مبهم در صورتی که در جملات پرسشی به کار بروند، مترادفاند (گلزونووا، ۲۰۰۳: ۲۴۸).

Я должен передать эту книгу какому-то (какому-нибудь) конкретному человеку?

من باید این کتاب را به یک شخص معلومی بدهم؟

در جمله بالا ضمیر مبهم *какому-то* و *какому-нибудь* (یک نفر) مترادفاند و پسوند *-нибудь* و *-то* در ضمیر بالا دلالت بر ابهام برای گوینده در جمله پرسشی دارد.

پیشوند *-кое* نیز در ضمایر، بر ابهام دلالت دارد، اما این ابهام برای گوینده یا نویسنده پیام نیست، زیرا او خود از موضوع آگاه است، اما در لحظه گفتار نمی‌خواهد یا لازم نمی‌داند آن را برای شنونده یا خواننده پیام، آشکار نماید:

۱. *В воскресенье мы с тобой кое-куда поедем.*

روز یکشنبه من و تو یک جایی می‌رویم.

۲. *Этот подарок я приготовил кое-кому из наших общих знакомых*

این هدیه را من برای یکی از دوستانمان تهیه کرده‌ام.

در جملهٔ اول ضمیر *кое-куда* (به یک جایی) و در جملهٔ دوم ضمیر *кое-кому* (برای یکی) ضمایر مبهمی هستند که به هر دلیل ممکن، گوینده در لحظه گفتار، از آشکارکردن مکان و یا شخص موردنظر خود امتناع می‌کند.

ادات *не* که در زبان روسی آن را ادات منفی می‌دانند، چنانچه جلوی برخی از ضمایر پرسشی قرار بگیرد، از آن‌ها ضمایر مبهم می‌سازد؛ مانند *некто* (یک، فلان) که ضمیر مبهمی است که در ارتباط با انسان‌ها به کار می‌رود و چنانچه بعد از آن‌ها اسمی به کار برود، بر انسان دلالت دارد و در جملات تنها در نقش نهاد قرار می‌گیرد:

Тут без тебя приходил некто Иванов. он хотел с тобой встретится.

یک **ایوانوف نامی** وقتی تو نبودی اینجا آمد، می‌خواست تو را ببیند.

ضمیر مبهم *некто* در جملات روسی نشان‌دهندهٔ ابهام و نامشخص بودن موضوع برای گوینده یا نویسندهٔ پیام است. ضمیر مبهم *некий* نیز به کمک پیشوند *не* ساخته شده و از ضمایر مبهم به‌شمار می‌رود. این ضمیر مانند صفات روسی ویژگی‌های گرامری جنس، شمار و حالت‌های صرفی دارد. گاهی ضمیر مبهم *некий* از نظر معنی مترادف ضمیر *некто* است، اما می‌تواند در جملات نقش‌های نحوی متفاوت داشته باشد:

Я пришёл сюда вместо некой девушки. имя которой я не знаю.

من اینجا به جای یک **خانمی** آمده‌ام که اسمش را نمی‌دانم.

در جملهٔ بالا، ضمیر مبهم *некой* بر ناشناس بودن خانم دلالت دارد و وابسته متمم مفعولی است.

برخلاف ضمیر مبهم *некто* که همواره با اسامی جاندار ترکیب می‌شود، ضمیر *некий* مترادف ضمیر مبهم *какой-то* نیز می‌باشد، به همین دلیل می‌تواند علاوه بر اسامی خاص انسان‌ها و جانداران، با اسامی بی‌جان نیز ترکیب شود:

В его методе смешить действует некий механизм. который при ближайшем рассмотрении есть пародия.

در شیوهٔ خنداندن او **مکانیزمی** وجود دارد که با بررسی دقیق آن تقلید مسخره‌آمیز به چشم می‌خورد.

Тройка также есть нечто; следовательно. и она есть нечто одно. некая единица.

سه هم یک چیزی (نمره‌ای) است؛ بنابراین آن هم برای خودش یک چیزی است، یک واحدی است.

Тогда я не думал, что настанет срок, когда в некий весенний чужой мне день я тоже окажусь чьим-то жалким, смешным, не лепым отцом и меня тоже постесняются зацитить.

آن وقت به این فکر نمی‌کردم که زمانی خواهد رسید که در یک روز ناآشنای بهاری، من هم پدری پست، مضحک و مزخرف برای فرزندی بشوم که دیگران از حمایت من شرم‌منده شوند. ضمیر مبهم *нечто* (یک) معمولاً قبل از صفات خنثی به کار می‌رود. این ضمیر در جملات روسی به همراه صفتی که با آن ترکیب می‌شود در نقش نهاد یا مفعول مستقیم به کار می‌رود:

Я узнал нечто интересное об истории города.

یک چیز جالبی در مورد تاریخچه شهر فهمیدم.

Послушай, нечто похуже было и со мной.

گوش کن یک چیز شبیه به این برای من هم اتفاق افتاد.

در جملات بالا، ضمیر مبهم *нечто* مبهم بودن موضوع برای شنونده یا خواننده پیام را نشان می‌دهد؛ در صورتی که گوینده یا نویسنده پیام به وضوح از موضوع آگاه است. ابهام در ضمیر مبهم *нечто* در جملات، گاهی ممکن است هم برای گوینده پیام باشد و هم برای شنونده آن.

Я чувствовал, что в соседней комнате происходит нечто тревожное, опасное, связанное с нашей семьей, с отцом и матерью.

من احساس کردم که در اتاق مجاور یک چیز تکان‌دهنده و خطرناک در ارتباط با خانواده ما، پدر و مادرم، در حال رخ دادن است.

Художник может почерпнуть нечто у давно ушедшего художника, но это отнюдь не всегда развитие традиция.

هنرمند نقاش ممکن است از هنرمندان نقاش پیشین خود چیزهایی را اقتباس کند، اما این همیشه نشانه پیشبرد هنر سنتی پیشینیان نیست.

ضمیر مبهم *нечто* در مثال بالا، بدون ترکیب با کلمه‌ای دیگر در جمله به صورت مستقل به کار برده شده است. پس از این ضمیر مبهم ممکن است حرف اضافه *вроде* یا صفت

تفضیلی نیز به کار رود که در این صورت صفت تفضیلی یا اسمی که در ارتباط با ضمیر بالا به کار رفته است، نقش توصیفی (определение) دارد:

Существует нечто вроде души лирического произведения»-песни, романа, гимно.

یک چیزی به عنوان روح آثار لیریک - ترانه - رمان و سرود وجود دارد.

Самоокупаемая сельскохозяйственная коммуна будет выдавать не только товарные сельхозпродукты, но и нечто более ценное – личность человека.

جامعه خودکفای اقتصادی، نه تنها مایحتاج اقتصادی خود را تأمین می‌کند، بلکه یک چیز

ارزشمندتری، یعنی شخصیت انسان را به ارمغان می‌آورد.

ضمایر منفی *нечто* و *некто* غالباً با کلمات دیگر ترکیب می‌شوند.

ضمیر منفی *некоторый* (برخی، بعضی، تعدادی، مقداری) در جملات روسی معمولاً با

اسامی ترکیب می‌شود و به معنی بخشی، تعدادی و مقداری از کل است و به شکل جمع در

حالت‌های صرفی گوناگون در نقش‌های مختلف نحوی به کار می‌رود؛ در صورتی که فرم

مفرد این ضمیر عموماً معنای «یک، یک جوری» دارد و معمولاً در جملات در نقش نهاد و

متمم به کار می‌رود.

١. *Я люблю перечитывать некоторые страницы из романа Достоевского Идиот».*

من دوست دارم بعضی صفحات رمان ای‌دیوت» داستایوفسکی را چند بار بخوانم.

٢. *При некоторых обстоятельствах я мог бы помочь вам.*

بعضی مواقع من می‌توانم به تو کمک کنم.

٣. *Некоторую часть пути мы шли молча.*

یک قسمتی از راه را ما بدون صحبت طی کردیم.

٤. *Некоторый интерес эта информация может вызвать, но в целом, врядли на неё обратят внимание.*

این خبر می‌تواند یک جذابیتی داشته باشد اما گمان نمی‌کنم به آن توجهی شود.

٥. *Меня пугала некоторая неожиданность его появления*

یک جووری غیرمنتظره بودن آمدن او من را ترساند.

٦. *Ей свойственно некоторая враждённая суровость в обращении с окружающим.*

او یک سردی ذاتی در برخورد با دیگران دارد.

۷. *Некоторые черты его характера мне не нравились.*

من از بعضی از رفتارهای او خوشم نمی‌آمد.

۸. *В его голосе чувствовалась некоторое беспокойство.*

در تن صدای او یک اضطرابی احساس می‌شد.

۹. *Некоторое время мы сможем контролировать ситуацию.*

مدتی ما می‌توانیم اوضاع را کنترل کنیم.

ضمیر مبهم *несколько* (تعدادی، چند، مقداری) را می‌توان با توجه به معنای لغوی آن، ضمیر مبهم عددی نامید. در جملات روسی که این ضمیر به کار برده می‌شود، گزاره فعلی گاهی به شکل مفرد و زمانی به صورت جمع می‌باشد. در صورتی که این ضمیر با اسم‌هایی که جاندار هستند ترکیب شود یا اسم موردنظر قبل از گزاره آورده شود، اغلب گزاره فعلی از نظر شمار با اسم مطابقت می‌کند و در غیر این صورت گزاره به صورت مفرد، در زمان گذشته شکل خنثی دارد. این ضمیر به سؤال *сколько*? پاسخ می‌دهد و به تعدادی اشاره می‌کند که غالباً تا پنج عدد است (گلازونووا، ۲۰۰۳: ۱۷۶).

ضمیر مبهم *несколько* در جملات روسی در حالت‌های صرفی مختلف و در نقش‌های نهاد و متمم جمله به کار می‌رود. چنانچه این ضمیر در حالت‌های صرفی *И.п.* و *В.п.* جمله به کار رود، اسم بعد از آن در جمع *Р.п.* به کار می‌رود، اما اگر در حالت‌های صرفی دیگر باشد از اسم خود تبعیت می‌کند:

Через несколько минут мы сидели в юрте по обе стороны огня и пили горячий чай.

پس از چند دقیقه در دو طرف آتش نشستیم و چای داغ خوردیم.

Попробуй выразить свою мысль в нескольких словах.

سعی کن نظر خود را در چند کلمه بیان کنی.

Книжный магазин находится в нескольких шагах отсюда.

کتابفروشی در چند قدمی اینجا قرار دارد.

За стеной я услышал несколько голосов.

از پشت دیوار چند تا صدا شنیدم.

ضمیر *несколько* در برخی مواقع معنی یک یا یک قدری را می‌دهد:

Ты думал о последствиях своего поступка и поставил меня в несколько

трудное положение.

تو به عواقب رفتار خودت فکر نکردی و من را در یک شرایط سختی قرار دادی.

Его лицо несколько холодное, но выражало живейший интерес ко всему происходящему.

صورتش یک قدری سرد اما مطبوع بود و علاقه شدیدی به آنچه اتفاق می‌افتاد نشان

می‌داد.

Мне кажется ты к нему относишься несколько сурово.

من فکر می‌کنم که تو با او یک قدری سرد برخورد می‌کنی.

Ты несколько поторопился с решением.

تو یک قدری زود تصمیم گرفتی.

ضمایر مبهم در زبان فارسی، گاهی در حوزه اسامی مورد بررسی قرار می‌گیرند و به عنوان اسم نکره و با نشانه‌های نکره «ی» و «یک» یا در ترکیب با صفات مبهمی مانند چند، فلان و ... ساخته می‌شوند (فرشیدورد، ۱۳۸۲: ۱۹۰). مانند یک زمانی، فلان کتاب، چند شهر و ... اما در دسته‌بندی برخی دست‌نویسان فارسی، مانند دکتر پرویز خانلری، دکتر حسن گیوی، دکتر انوری، ژیلبر لازار، دکتر مهدی مشکوه‌الدینی و ... واژه‌هایی چون برخی، بعضی، عده‌ای، گروهی، پاره‌ای، کسی، یکی، قدری و یک‌خورده، اندکی، یک کمی، یک قدری و ... به عنوان ضمایر مبهم مشخص شده‌اند و در صورتی که مرجع ضمیر از نظر گوینده اهمیت نداشته باشد و تنها انجام عمل مهم باشد، این ضمایر جانشین اسم می‌شوند و کسی یا چیزی را به طور نامشخص و نامعینی بیان می‌کنند (مشکوه‌الدینی، ۱۳۸۷: ۲۰۹؛ انوری و گیوری، ۱۳۷۸: ۲۰۱).

نمی‌خواهم کسی این پرسش را از من بپرسد.

چرا به من می‌خندید؟ به بعضی از ارباب مسندهاتان بخندید.

فلان کس گفت، فلان چیز را از فلان جا خریده است.

برو فلان کوچه منزل فلانی.

در تعیین ضمایر مبهم، دست‌نویسان فارسی برخی از ضمایر از قبیل همه، تمام، دیگری، همه کس، هرکه، هرچه و ... را نیز از ضمایر مبهم می‌دانند؛ درحالی‌که این ضمایر را دست‌نویسان روسی به حق ضمایر معین *определительные* می‌نامند. در زبان روسی، ضمایر معین به آن دسته از ضمایر گفته می‌شود که معنای حد و مرز و گستره عملکرد کار، حالت، ویژگی، جریان و ... بر روی کل اشیا و اشخاص را دارند و به عبارت دیگر بر همه افراد یا

اشیایی که در حوزه شناخت گوینده است و بر تمام اعضای یک مجموعه همگون صدق می‌کنند، دلالت دارد. در زبان روسی ضمائر *каждый* (هر)، *всякий* (هر، همه نوع، انواع مختلف)، *любой* (هر، هر کدام)، *весь* (همه، تمام)، *другой* (دیگری)، *иной* (هر)، *самый* (درست در...)، *свой* (... خود، مال خود) و... را ضمائر معین می‌نامند. برخی دست‌نویسان، این ضمائر را در زبان فارسی ضمائر مبهم می‌نامند. به جملات زیر توجه کنید:

۱. همه همین را تصدیق می‌کنند.

۲. هر کتابی خواستی بردار.

۳. تمام شهر را زیر و رو کردم.

ضمیر معین «همه» در جمله اول، هیچ‌گونه ابهامی را برای گوینده پیام در بر ندارد، بلکه انجام عمل را بر همه مجموعه‌ای که گوینده می‌شناسد، تعمیم می‌دهد. در جمله دوم ضمیر هر نیز برای گوینده پیام، هیچ‌گونه ابهامی را نشان نمی‌دهد، بلکه انجام عمل «برداشتن» می‌تواند بر روی هریک از اعضای مجموعه همگون، یعنی کتاب‌ها اتفاق بیفتد و ضمیر «تمام» در جمله سوم کل مجموعه مورد بحث گوینده را نشان می‌دهد و هیچ‌گونه ابهامی برای گوینده پیام را بیان نمی‌کند، بلکه انجام عمل «زیر و رو کردن» روی کل اعضای مجموعه مورد بحث گوینده را بیان می‌کند؛ بنابراین ضمائر «همه»، «هر» و «تمام» را نباید ضمیر مبهم دانست، بلکه این دسته از کلمات را باید در واقع ضمائر معین نامید.

ضمائر مبهم در جملات روسی و فارسی می‌توانند در نقش‌های نحوی گوناگون به کار روند.

غرابت موضوع بعضی را بر آن داشت که تعبیر تازه‌ای بجویند.

این دردها را نمی‌توان به کسی اظهار کرد.

چنانکه بعضی از آقایان مسبقند من از اول یک کوره‌سوادى داشتم.

عامة مردم جانب کسی را می‌گرفته‌اند که عامل عادل باشد.

۷. ضمائر منفی

ضمائر منفی در زبان روسی به دسته‌ای از ضمائر گفته می‌شود که با اضافه کردن ادات منفی *не* و *ни* به ضمائر پرسشی ساخته می‌شوند. این ضمائر عدم وجود شیئی یا شخصی، ویژگی و مقدار چیزی را بیان می‌کنند (شانسکی، ۲۰۰۰: ۱۵۸). ضمائر منفی از یک طرف نشان‌دهنده

اشیا، اشخاص، ویژگی‌ها و مقدار هستند و از طرف دیگر هر یک از این ضمایر ضمن بیان عدم وجود اشیا، اشخاص، ویژگی‌ها و مقدار، این عدم وجود را به همه اشیا، اشخاص، ویژگی‌ها و مقدار موضوع بحث تعمیم می‌دهند (چپاسووا، ۲۰۰۷: ۶۴).

برخی از ضمایر منفی در زبان روسی عبارت‌اند از: *никто* (هیچ‌کس)، *ничто* (هیچ‌چیز)، *никакой* (هیچ‌یک)، *ничей* (مال هیچ‌کس)، *некого* (کسی نیست)، *ничего* (چیزی نیست) و...
ضمایر منفی معمولاً به سبب معنا به اشیا و اشخاص دلالت می‌کنند و ویژگی‌های دستوری مخصوص به خود دارند. آن‌ها را می‌توان به گروه‌های مختلفی از اقسام کلام نسبت داد. برخی را به اسامی *некого ничтоникто* گروهی دیگر را که بر ویژگی‌ها دلالت دارند، به گروه صفات *никакой ничей* و عده‌ای را که به ظرف مکان و زمان و ... دلالت دارند، به گروه قیود *никогда негде* منسوب می‌کنند.

ضمایر اسمی و صفتی در حالت‌های مختلف صرفی در جملات، در نقش‌های مختلف نحوی نهاد، مفعول و متمم به کار می‌روند. درحالی‌که ضمایر قیدی در جملات، نقش متمم قیدی دارند. پیشوند *не* در ضمایر منفی همیشه ضربه (*ударение*) دارد، اما پیشوند *ни* بدون ضربه است. ضمایر منفی *некого* (کسی وجود ندارد) و *ничего* (چیزی وجود ندارد) نشان‌دهنده عدم وجود موضوع عمل یا گفتار هستند و در جملات در نقش مفعول یا متمم به کار می‌روند. ضمایر مذکور به این دلیل که در جمله نمی‌توانند در نقش نهاد به کار بروند، شکل نهادی یا *И.п.* ندارند و چنانچه با حروف اضافه به کار بروند، حرف اضافه، ادات *не* را از ضمیر مربوطه جدا می‌کند و در وسط کلمه قرار می‌گیرند. گزاره جملاتی که این‌گونه ضمایر در آن‌ها به کار می‌روند، به صورت مصدر به کار می‌رود.

Нам терять нечего Пусть другие боятся.

ما هیچ‌چیز را برای از دست دادن نداریم! دیگران باید بترسند.

Мне не о чем рассказывать.

من هیچ‌چیز برای تعریف کردن ندارم.

Им не у кого просить совета.

آن‌ها هیچ‌کس را ندارند که از او توصیه‌ای بخواهند.

ضمایر منفی *никто* (هیچ‌کس)، *ничто* (هیچ‌چیز)، *никакой* (هیچ‌یک) و *ничей* (مال هیچ‌کس/هیچ‌چیز) که با افزودن ادات منفی *ни* به ابتدای ضمایر پرسشی ساخته می‌شوند، در

جملاتی به کار می‌روند که حتماً گزاره آن با ادات *ne* به صورت منفی به کار می‌رود و بر عدم انجام کار دلالت دارد. این ضمایر در نقش‌های نحوی نهاد، مفعول، متمم مفعولی و متمم قیدی به کار می‌روند. در این ضمایر نیز حرف اضافه، ادات *ни* را از ضمیر مربوطه، جدا می‌سازد.

Ничто так не вредно даже убийственно для культуры как пошлость.

هیچ چیزی به اندازه زناقت آنقدر مضر، حتی نابودکننده فرهنگ نیست.

Никто из нас не одинок.

هیچ یک از ما تنها نیستیم.

Есть много красавиц но она единственная ни на кого не похожая неповторимая.

زیبارویان زیادند، اما او یگانه است. به هیچ کس شباهت ندارد. بی‌همتاست.

Добрый вы смешной и чистый человек. И пусть вас хронит тот кого никто не называет.

شما انسان مهربان، ساده و پاک هستید. بگذار آن کسی مراقب شما باشد که هیچ کس

صدایش نمی‌زند.

Ни по какой улице мы не гуляли сидели дома.

به هیچ خیابانی برای گردش نرفته بودیم، خانه بودیم.

Ни у чьих родственников мы не останавливались.

پیش فامیل هیچ کس نماندیم.

گاهی نیز کلماتی مانند *нет* (خیر، نیست)، *нельзя* (نباید)، *невозможно* (ممکن نیست)

و... گزاره این‌گونه جملات را منفی می‌کنند (گلازونووا، ۲۰۰۳: ۱۶۹).

В это время никого нельзя застать в лаборатории.

در این ساعت هیچ کس را در آزمایشگاه نمی‌توان پیدا کرد.

У меня нет желания ни над чем шутить.

من حوصله هیچ جور شوخی را ندارم.

چنانچه ضمایر منفی، خود در نقش گزاره استفاده شوند، دیگر نیازی به ادات منفی ساز *не*

نیست:

Мне кажется это ничья собака. у неё нет ошейника.

من فکر می‌کنم این سگ مال هیچ کس نیست، چون قلاده ندارد.

باید توجه داشته باشیم که جنس گرامری ضمیر منفی *никто* مذکر و ضمیر منفی *ничто*

خنثی است، بنابراین، چنانچه این ضمایر در نقش نهاد جمله به کار بروند، گزارهٔ جمله، از نظر جنس و شمار با آن‌ها مطابقت دارد، اما در صورتی که ضمایر مذکور به جنس مؤنث یا شمار جمع اشاره داشته باشند، کاربرد گزاره به شکل مؤنث یا جمع امکان‌پذیر است (همان: ۱۷۱).

Никто не входил в тот день в его комнату.

هیچ‌کس در آن روز به اتاق وی نرفت.

Никто ни мои родители ни моя бабушка не представляли всей сложности ситуации.

نه والدینم نه مادربزرگم هیچ‌یک نمی‌توانستند پیچیدگی اوضاع را تصور کنند.

در زبان محاوره ضمیر *ничего* در ترکیب با مصدر در نقش گزاره به معنی *не надо* (نباید) به کار می‌رود.

Ну что ж! Делать ничего!

خوب چی! هیچ کاری نمی‌شود کرد.

از ضمایر منفی به عنوان گروه مستقلی از ضمایر در کتاب‌های دستور زبان فارسی نام برده‌اند. دست‌نویسان فارسی این ضمایر را معمولاً به گروه ضمایر مبهم منسوب کرده‌اند. دکتر خانلری، دکتر انوری و برخی دیگر، ضمایر منفی «هیچ‌کس»، «هیچ‌کدام»، «هیچ‌جا»، «هیچ» و «هیچ‌یک» را ضمایر مبهم می‌نامند (خانلری، ۱۳۸۰: ۲۰۱؛ انوری و گیوری، ۱۳۷۸: ۱۸۹).

۸. نتیجه‌گیری

در دسته‌بندی معنایی و ساختاری ضمایر در زبان روسی ضمایر منفی و مبهم تنها ضمایری هستند که با افزودن برخی وندهای واژه‌ساز به ضمایر پرسشی ساخته می‌شوند. در این فرایند ساختاری هر وند در ترکیب با ضمایر پرسشی، معنای مشخصی به نواژه می‌دهد که ویژگی‌های صرفی و نحوی مخصوص به خود دارد. این ضمایر در زبان فارسی نیز از ضمایر پرسشی در ترکیب با واژگان دیگر یا وندها ساخته می‌شوند و از نظر ویژگی‌های ساخت‌واژی و نحوی با زبان روسی متفاوت هستند. آموزش ضمایر منفی و مبهم در ایران به فراگیران زبان روسی به دلیل ظرافت‌های معنایی که محصول ساخت‌واژی است و همچنین کاربرد آن‌ها در ساختارهای نحوی مخصوص به خود زبان روسی و ویژگی صرفی‌شان، از مقولات مشکل دستوری به شمار می‌رود. تعدد وندهای واژه‌ساز ضمایر مبهم زبان روسی که موجب

محدودیت معنایی و کاربردی آن‌ها در کلام می‌شود، در مقایسه با محدودیت و کمی آن‌ها در زبان فارسی که در نتیجه، گستره کاربرد و معنای آن را وسعت می‌دهد و در پی آن معانی متعدد با عناصر زبانی بسیار اندک بیان می‌شوند، از عوامل مشکل‌ساز برای فراگیران ایرانی به شمار می‌روند. معرفی وندهای ضمایر مبهم، ظرافت‌های معنایی و ویژگی‌های صرفی آن‌ها و همچنین بیان تفاوت‌های معنایی و کاربردی ضمایر منفی با پیشوند «не» در ساختارهای نحوی مخصوص به خود، به معنای فقدان موضوعی که ضمیر منفی از آن نام می‌برد و پیشوند «ни» به معنی «هیچ» در ترکیب با ضمیر پرسشی که از آن ضمیر منفی می‌سازد، می‌تواند به درک، کاربرد و ترجمه صحیح آن‌ها توسط فراگیران زبان در زنجیره گفتار کمک کند.

۹. پی‌نوشت‌ها

۱. ضمایر مبهم با ادات -либо- در متون علمی و رسمی - اداری به کار می‌روند.

۱۰. منابع

- انوری، حسن و گیوی احمدی. (۱۳۷۸). *دستور زبان فارسی ۲*. تهران: فاطمی.
- فرشیدورد، خسرو. (۱۳۸۲). *دستور مفصل امروز*. تهران: سخن.
- لازار، ژیلیر. (۱۳۸۴). *دستور زبان فارسی معاصر*. تهران: هرمس.
- مشکوه‌الدینی، مهدی. (۱۳۸۷). *دستور زبان فارسی واژگان و پیوندهای ساختی*. تهران: توس.
- ناقل خانلری، پرویز. (۱۳۸۰). *دستور زبان فارسی*. تهران: توس.
- Вишнякова, С. А. (2008). *Русский язык как иностранный*. Москва: Флинта-Наука.
- Глазунова, О. И. (2003). *Грамматика русского языка*. Санкт Петербург: Златауст.
- Зализняк, А. А. (1990). *Лингвистический энциклопедический словарь*. Москва: Советская энциклопедия.
- Касаткин, Л. Л. (2001). *Русский язык*. Москва: Academia.
- Костомаров, В. Г. и Максимов, В. И. (2003). *Современный русский*

литературный язык Москва: GARDARIKI.

- Лекант, П. А. (2002). *Современный русский язык*. Москва: Дрофа.
- Лекант, П. А. (2004). *Современный русский язык*. Москва: Просвещение.
- Тихонов, А. Н. (2003). *Современный русский язык / Морфемика, словообразование, морфология*. Москва: TSITADEL-TREYD.
- Чепасова, А. М. и Игнатьева, Л. Д. (2007). *Местоимения в современном русском языке*. Москва: ФЛИНТА-НАУКА.
- Шанский, Н. М. (2000). *Учебник для шестого класса общеобразовательных учреждений* Москва: Просвещение.